

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Marianny Reiffovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa **M.S.**, bytom v L., zastúpeného JUDr. J. Z., advokátom v R. proti odporkyni **Sociálnej poisťovni v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. 8, o náhradu bolestného v dôsledku pracovného úrazu, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 23. júna 2009, č. k. 21Sn/14/2008-36, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 23. júna 2009, č. k. 21Sn/14/2008-36, **p o t v r d z u j e**.

Odporkyňa **je povinná** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 60,44 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. J. Z. do desať dní od doručenia rozsudku.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 23. júna 2009, č. k. 21Sn/14/2008-36 zrušil rozhodnutie z 13. októbra 2008 číslo 223-6297/2008, ktorým odporkyňa podľa § 99 a § 111 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) priznala navrhovateľovi náhradu bolestného v dôsledku pracovného úrazu vo výške 30% z celkovej vyčíslenej sumy s odôvodnením, že podľa vyjadrenia zamestnávateľa a podľa obsahu protokolu Inšpektorátu práce v Žiline

zo 4. októbra 2007 navrhovateľ spôsobil pracovný úraz z časti sám, lebo použil nebezpečný postup a zotrval v nebezpečnom priestore.

Krajský súd zistil, že rozhodnutie odporkyne nie je v súlade so zákonom, lebo odporkyňa nevykonala dokazovanie, smerujúce k zisteniu miery zavinenia zamestnanca na pracovnom úraze. Krajský súd sa nepovažoval za správny právny názor odporkyne, podľa ktorého navrhovateľ bol oprávnený podať na súd určovaciu žalobu, na základe ktorej by mieru zavinenia v súdnom konaní určil všeobecný súd a pokiaľ by táto bola odlišná od miery zavinenia určenej zamestnávateľom, ktorú si bez ďalšieho zisťovania osvojila aj odporkyňa, tak by ju správny orgán akceptoval a vydal by nové rozhodnutie.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že odporkyňa má v konaní podľa zákona o sociálnom poistení ako aj podľa zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia“) dostatočné procesné a právne prostriedky na to, aby vykonala riadne dokazovanie vo veci, úplne a presne zistila skutočný stav a zabezpečila si dostatočné podklady pre rozhodnutie a následne vo veci rozhodla.

Proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie odporkyňa a zdôraznila, že nepovažuje a ani nepovažovala za potrebné vykonať dokazovanie o otázke, či žalobca porušil pri výkone práce svojim konaním predpisy na zaistenie bezpečnosti pri práci a tvrdila, že na vykonanie takéhoto dokazovania nie je ani oprávnená. Tvrdila, že nemôže nahrádzať prácu príslušného orgánu, ktorým je podľa jej názoru inšpektorát práce. Existujúci dôkaz, t. j. protokol zo 4. októbra 2007, ktorý vyhotovil vecne príslušný odborný orgán podľa jej názoru dostatočne preukazuje a rieši porušenie predpisov v súvislosti s pracovným úrazom navrhovateľa a bol jedným z podkladov napadnutého rozhodnutia. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Navrhovateľ žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 250s v spojení s § 246c OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu odporkyne nie je možné vyhovieť.

Zo spisov vyplýva, že navrhovateľ utrpel pracovný úraz, v dôsledku ktorého mu odporkyňa určila náhradu za bolesť vo výške 30% z celkovej sumy, ktorá b& mu patrila, keď jeho zamestnávateľ určil, že navrhovateľ v časti 70% sám zodpovedá za vznik pracovného úrazu. Otázky miery zavinenia za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi pracovným úrazom však neboli pred rozhodnutím o výške bolestného dostatočne posúdené a ani doložené vykonaným dokazovaním.

Odporkyňa sa nezaoberala dostatočne skutočnosťou, či miera zavinenia zamestnanca na vzniku pracovného úrazu zodpovedá skutočnosti a uspokojil sa s prvotným záznamom o úraze s názorom navrhovateľovho zamestnávateľa bez toho, aby sama vykonala dokazovanie aj na uvedené skutočnosti pred rozhodnutím o výške bolestného.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, vyslovenom v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením v celom rozsahu a na doplnenie považuje za vhodné zdôrazniť, že podľa zákona o sociálnom poistení ako aj podľa zákona o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia je povinnosťou odporkyne riadne a presne zistiť skutkový stav a až na základe zisteného skutočného stavu vecí vydať rozhodnutie o výške náhrady.

Dostatočným podkladom pre rozhodnutie odporkyne nemôže byť jednostranné vyhlásenie zamestnávateľa o miere zodpovednosti zamestnanca za vznik pracovného úrazu, lebo povinnosťou odporkyne je rozhodovať na základe skutočného stavu vecí. Jej povinnosťou je preto vždy vypočítať poškodeného zamestnanca, resp. svedkov, navrhnutých niektorým z účastníkov a v prípade, ak zamestnanec mieru svojej zodpovednosti na vzniku pracovného úrazu popiera, musí sa zoberať aj jeho tvrdeniami. Ak odporkyňa dokazovanie v celom potrebnom rozsahu nevykoná, nemôže jej rozhodnutie byť doložené dostatočným dokazovaním a nevychádza z riadneho zistenia skutočného stavu vecí. Takéto jej rozhodnutie nezodpovedá zákonu.

V prípade, ak odporkyňa zistí, že jej rozhodnutie závisí na skutočnostiach, ktoré nemôže sama posúdiť, môže vyzvať účastníkov (zamestnávateľa a poškodeného) aby podali na súd návrh na určenie, že zamestnávateľ zodpovedá za škodu zamestnanca na zdraví, spôsobenú pracovným úrazom, alebo chorobou z povolania a prípadne aj na určenie miery ich zodpovednosti za škodu na zdraví, ktorá môže byť podkladom pre rozhodnutie o náhrade za bolesť. Rozhodnutie o úrazovej dávke, ktoré nie je doložené súdnym rozhodnutím o uvedenej zodpovednosti alebo vykonaným dokazovaním v postačujúcom rozsahu preto nezodpovedá zákonu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu odporkyne nevyhovел a rozsudok Krajského súdu v Žiline ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu) a jeden režijný paušál v celkovej výške 60,44 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave 20. mája 2010

JUDr. Elena Zavadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová